

С У Д Д Я
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

СТРИЖАК Андрій Андрійович

01033, м.Київ-33, вул. Жилианська, 14

тел. 238-10-39, 238-10-62

16.10.2006р. № 336-16/687

Ректору
Національної юридичної академії України
імені Ярослава Мудрого

В.Тацію

Шановний Василю Яковичу!

До Конституційного Суду України надійшло конституційне подання 47 народних депутатів України щодо неконституційності Закону України «Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України “Про Конституційний Суд України” від 4 серпня 2006 року.

У зв'язку із здійсненням попередньої підготовки матеріалів у цій справі для її розгляду Конституційним Судом України і відповідно до статті 19 Закону України “Про Конституційний Суд України” надсилаю копію зазначеного конституційного подання та прошу висловити позицію вчених-фахівців Академії щодо суті тверджень, викладених у конституційному поданні.

Буду вдячний за відповідь у найкоротші терміни.

Додаток: копія конституційного подання на 3 аркушах.

З повагою

Суддя-доповідач

А.Стрижак

УКРАЇНА

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ
НАЦІОНАЛЬНА ЮРИДИЧНА АКАДЕМІЯ УКРАЇНИ
імені ЯРОСЛАВА МУДРОГО

61024, м. Харків-24, вул. Пушкінська, 77; телефон (8-057) 704-92-93, факс (8-057) 704-11-71

22.11.2006 № 125-01-1803

003524

На № 336-16/687 від 16.10.06р

Судді Конституційного
Суду України

Стрижаку А.А.

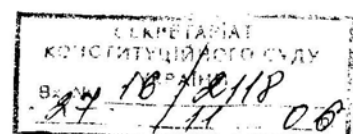
Шановний Андрію Андрійовичу!

На Ваш запит № 336-16/687 від 16 жовтня 2006 року щодо неконституційності Закону України "Про внесення змін до розділу ІУ Прикінцеві та перехідні положення Закону України "Про Конституційний Суд України" надсилаємо висновок, підготовлений проф. Колісником В.П., доц. Веніславським Ф.В та доц. Кичуном В.І.

Додаток: висновок на 3 арк.

Проректор з наукової
роботи Національної
юридичної академії
України ім. Ярослава
Мудрого

проф. Панов М.І.

Висновок

з питання, порушеного у конституційному поданні 47 народних депутатів України щодо неконституційності Закону України «Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України «Про Конституційний Суд України» від 4 серпня 2006 р.

Вирішуючи питання, порушене народними депутатами України у конституційному поданні до Конституційного Суду України, необхідно виходити з наступних положень Конституції України:

1. Відповідно до ч. 1 ст. 6 Конституції України *“Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.”* Частина 2 ст. 6 Конституції України встановлює, що *“Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України”*. Тобто межі повноважень Верховної Ради України, як єдиного органу законодавчої влади в Україні (ст. 75 Конституції України), встановлено Конституцією України.

2. Пунктом 3 ч. 1 ст. 85 Конституції України, право приймати закони віднесено до повноважень Верховної Ради України. При цьому межі повноважень по законодавчому врегулюванні Верховною Радою України правового статусу Конституційного Суду України встановлено статтею 153 Конституції України, відповідно до якої “Порядок організації і діяльності Конституційного Суду України, процедура розгляду ним справ визначаються законом”. Тобто Верховна Рада України в Законі України “Про Конституційний Суд України” може визначити лише порядок організації і діяльності Конституційного Суду України, а також процедуру розгляду ним справ. А от межі повноважень самого Конституційного Суду України до сфери законодавчого регулювання Конституція України не відносить.

3. Конституційні основи судової системи України закріплює розділ VIII Конституції України “Правосуддя”, який включає в себе і статтю 124, частина 3 якої встановлює, що *“Судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції”*. Таким чином Конституція України відносить Конституційний Суд України до органів судової влади України, межі повноважень якої, відповідно до ч. 2 ст. 6 Конституції України, визначено самою Конституцією України.

Аналіз конституційних положень дозволяє зробити висновок, що межі повноважень Конституційного Суду України чітко та однозначно визначено статтями 147, 150 та 151 Конституції України. Так, відповідно до ч. 2 ст. 147 Конституції України *“Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність законів та інших правових актів Конституції України, і дає офіційне тлумачення Конституції України.”* Відповідно до ч. 1 ст. 150 Конституції України *“До повноважень Конституційного Суду України належить:*

1) вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність):

- законів та інших правових актів Верховної Ради України.”

Ці ж самі повноваження закріплено ст. 13 Закону України “Про Конституційний Суд України”.

При цьому ні Конституція України, ні Закон України “Про Конституційний Суд України” не встановлюють жодних обмежень по колу законів, які можуть розглядатися Конституційним Судом України на предмет їх конституційності. Це означає, що будь-які закони України можуть стати предметом розгляду Конституційного Суду України щодо їх конституційності.

4. Аналіз положень Розділу XIII Конституції України “Внесення змін до Конституції України” свідчить, що зміни до Основного Закону України вносяться шляхом ухвалення Верховною Радою України, з дотриманням встановленої процедури, а у випадку, передбаченому ст. 156 Конституції України – шляхом затвердження всеукраїнським референдумом, нормативно-правового акту, що має назву “Закон”.

При цьому Конституцією України не встановлено ні жодних інших особливостей даного виду закону, окрім процедури його прийняття, ні жодних обмежень повноважень Конституційного Суду України щодо розгляду його на предмет конституційності.

5. Вичерпний перелік підстав визнання законів чи інших правових актів неконституційними закріплено частиною 1 ст. 152 Конституції України: *“Закони та інші правові акти за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції України або якщо була порушена встановлена Конституцією України процедура їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності.”*

6. Аналіз положень Закону України «Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України «Про Конституційний Суд України» свідчить, що цим Законом Верховна Рада України всупереч вимогам статті 153 Конституції України, визначила не порядок організації і діяльності Конституційного Суду України, і не процедуру розгляду ним справ, а встановила інші законодавчі межі повноважень Конституційного Суду України, ніж ті, які вже встановлено Конституцією України.

Тобто Законом України «Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України «Про Конституційний Суд України» звужено визначені Конституцією України межі повноважень Конституційного Суду України.

7. Закон України «Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України «Про Конституційний Суд України» не відповідає ч. 2 ст. 8 Конституції України, відповідно до якої: *“Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй”*.

8. Посилання народних депутатів України у конституційному поданні на частину 2 ст. 126 Конституції України, якою встановлено, що *“Вплив на суддів у будь-який спосіб заборонено”*, є необґрунтованим, оскільки це означає заборону щодо суддів будь-яких дій незалежно від форми їх прояву з боку державних органів, установ та організацій, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, громадян та їх об’єднань, юридичних осіб з метою перешкодити виконанню суддями професійних обов’язків або схилити їх до винесення неправосудного рішення тощо (Див.: п. 2 Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України про офіційне тлумачення положень частин першої, другої статті 126 Конституції України та частини другої статті 13 Закону України *“Про статус суддів”* (справа про незалежність суддів як складову їхнього статусу) від 01.12.2004 № 19-рп/2004). Тобто у частині 2 ст. 126 Конституції України йдеться саме про будь-які дії, які мають на меті втручання у професійну діяльність суддів щодо здійснення покладених на них функцій. Це можуть бути, наприклад, різноманітні засоби психологічного та фізичного впливу, погрози фізичної розправи щодо судді або членів його родини тощо.

Тому, на наш погляд, факт прийняття Верховною Радою України Закону *«Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України «Про Конституційний Суд України»* не можна розцінювати як форму впливу на суддів Конституційного Суду України.

Викладене дозволяє зробити висновок, що Закон України *“Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України *“Про Конституційний Суд України” не відповідає частині 2 статті 8, ч. 2 ст. 147, ч. 1 ст. 150, ст. 153 Конституції України в частині визначення повноважень Конституційного Суду України, прямо суперечить вказаним конституційним приписам, а отже, відповідно до частини 1 ст. 152 Конституції України є неконституційним.**

Доктор юридичних наук
професор кафедри
конституційного права України

Колісник В.П.

Кандидат юридичних наук
доцент кафедри
конституційного права України

Веніславський Ф.В.

Кандидат юридичних наук
доцент кафедри
конституційного права України

Кичун В.І.